

“Goran”

A hajnali napnak fénye,
Nézeget a felhő alól...
Majd ráül egy futó szélre,
Felkelve jó reggelt dalol...

"Fásköviek" erdeje ébred,
Ének száll füleket nyitni...
Méhecske raj szétszéled,
Harmatban megmosakodni...

Erdő közepi tisztáson,
Áll egy tarkácska házikó...
A napfényünk itt átoson,
Benne alszik egy kis manó...

“Júlia”

Nyitja szemét a hétalvó,
Hasára süt a forró nap.
Az alvás ó de fárasztó!
Sétál s majd új erőre kap.

Az erdő csendje nyugtató.
Árnyékot ad a fák lombja.
Szedret keres a kis manó,
Szomját patak vize oltja.

Ugrándozva halad tovább,
De megbotlik valamiben.
Csigabiga édes álmát,
Megzavarta, tovalibben...

“Goran”

Minden reggel mikor felkel,
Egy gondolat húzza vonja...
Követi manó szemével,
Kik mennek a medvedombra..

Titkos tanács az erdőben,
Ott lesz fásköviek nagyja...
Igyekszik, hogy oda érjen,
Arra a szót meg is kapja...

Fontos kérdés forog benne,
Környéken párja sincsen...
Hiszen jó volna, ha lenne,
Még egy manó a vidéken

“Júlia”

Nap az égről ránevetett,

Rigófütty is hivogatta.

Járta szívét a szeretet,

Végig futott a pagonyba.

Díszes virágtól pompázott,

Az erdei patak partja,

Színes pillangó járt táncot,

Boldogság csodás világa.

Fakopáncs törte a csendet,

Szúkat keres a fa kérgén.

Bendegúz ránéz integet,

Madár kéri hagyja békén.

“Goran”

Átugrik egy tölgyfa rönkön,
Fütyörészik botladozva...
Mókuslakba is beköszön,
Jönnek e a medve dombra...

De ott nem talál már senkit,
Üres most a fészekalja...
Hiszen egy reggelit kerít,
Mókusoknak az apraja...

A nagyja lehet a tanácson,
Nem is szabad késlekedni...
Reménye minden barátan,
Segítenek párt keresni...

